

Arrest

**nr. 334 639 van 20 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 april 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. AMANY, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 september 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar partner, die Franse staatsburger is en waarmee zij op 15 december 2020 een wettelijke samenwoning aanging.

1.2. Op 17 maart 2022 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 december 2023 werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 10 april 2025 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 23 april 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N.(…)

Voorna(a)m(en): A.(…) C.(…)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging van dd. 02.09.2021, ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 17.03.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk geregistreerde partner van de Franse onderdaan B.(…) D.(…) (RR. (…)) met wie zij zich vestigde. Echter, op 05.12.2023 werd de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon eenzijdig beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.09.2024 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen. Deze brief werd betrokkene betekend op 21.11.2024. Daarop ontving onze dienst drie mails van de advocaat van betrokkene (dd. 19.12.2024, 15.01.2025, 20.01.2025) met daarin de volgende documenten:

- Arbeidscontract van onbepaalde duur van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij SA V.(…) (dd. 04.09.2023)
- Verklaring OCMW Sint-Genesius-Rode waaruit blijkt dat betrokkene geen steun van het OCMW geniet (dd. 21.11.2024)
- Loonfiches van maanden november 2024 en december 2024 op naam van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij V.(…)
- Verklaring van betrokkene
- Getuigenis van T.(…) G.(…) (dd. 19.12.2024)
- Getuigenis van een vriend (naam onleesbaar, dd. 20.12.2024)
- Addendum huurovereenkomst waaruit blijkt dat zij de enige huurder is (dd. 28.03.2024)
- Contract Inburgeringscursus (dd. 29.03.2021)
- Deelcertificaat Nederlands Tweede Taal (dd. 10.11.2021, 26.01.2023, 21.04.2023)
- Individuele rekening van 2023 en 2024 van betrokkene in het kader van haar tewerkstelling bij V. (…)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 20.01.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Er kan worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 15.12.2020 en beëindigd op 05.12.2023. Het geregistreerd partnerschap heeft bijgevolg geen drie jaar geduurd. Daarnaast kan ook gesteld worden dat bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen in het Rijk de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: De advocaat van betrokkene vermeldt in zijn begeleidend schrijven van 19.12.2024 dat betrokkene het slachtoffer is geweest van familiaal geweld en dat zij volop bezig is met het verzamelen van bewijsmateriaal. In zijn volgend begeleidend schrijven van 15.01.2025 herhaalt de advocaat deze stelling en vermeldt hij verder dat betrokkene tweemaal naar de politie is geweest waar er informatiefiches zouden zijn opgemaakt en dat betrokkene een kopie zal overmaken van zodra ze deze heeft ontvangen. Er werden echter nooit concrete stukken binnengebracht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene effectief het slachtoffer werd van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. Bovendien is het opmerkelijk dat betrokkene in haar eigen verklaring die ze indiende via haar advocaat op 15.01.2025 geen gewag maakt van een dergelijke schrijvende situatie. Gezien betrokkene

ruimschoots de tijd heeft gekregen om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen en er zelfs geen begin van bewijs werd voorgelegd, is het redelijk te stellen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aldus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 11.07.2019 naar België met een visum kort verblijf afgeleverd door Spanje en was sedert haar aanvraag gezinshereniging van dd. 02.09.2021 verblijfsgerechtigd in België. Betrokkene verblijft dus heden iets meer 5,5 jaar in België waarvan iets meer dan 3,5 als verblijfsgerechtigde. Gezien haar leeftijd van 48 jaar is dit aldus een relatief korte periode in haar leven. Gezien het feit dat zij het merendeel van haar leven doorbracht in Kameroen, is het redelijk te stellen dat zij nog een goede voeling heeft met de Kameroense maatschappij wat betreft talenkennis, cultuur, gewoontes en lokale gebruiken. Deze veronderstelling wordt bevestigd door het feit dat Kameroen ook vandaag nog een prominente plaats inneemt in haar leefwereld. Zo woont betrokkene heden samen met een Kameroener en is ook minstens een van haar dichte vrienden in België, T.(...) G.(...) van Kameroense origine wat toch wijst op een zekere continuïteit in sociale en culturele verbondenheid met Kameroen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij vermoedelijk ook een dochter heeft in Kameroen wat aantoonst dat zij nog steeds familiale banden heeft in Kameroen. Er kan dus alvast niet besloten worden dat betrokkene verblijf in België ervoor gezorgd heeft dat de verbondenheid met haar land van herkomst verdwenen is. Betrokkene zelf voert in ieder geval geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Verder voor wat de sociale of culturele integratie betreft, kan blijken uit de voorgelegde stukken dat betrokkene een sociale kennissen- en vriendenkring heeft opgebouwd in België wat te verwachten valt gezien zij reeds enkele jaren in België verblijft. Het opbouwen van hechte vriendenrelaties vormt op zich geen beletsel voor het nemen van huidige beslissing. Vriendschapsrelaties kunnen immers via alternatieve kanalen, zoals digitale communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, verder worden onderhouden. In een van de voorgelegde verklaringen wordt ook beweerd dat betrokkene een tante en een zus in België zou hebben en de advocaat beweert dat de andere verklaring werd opgemaakt door een broer van betrokkene, maar zelf schrijft betrokkene in haar verklaring niets over familieleden in België waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de eventuele familiale contacten die betrokkene mogelijks in België zou kunnen hebben, niet van die aard zijn dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Bijkomend kan hierbij ook nog worden opgemerkt dat het niet onredelijk te stellen is dat betrokkene na een verblijf van meer dan 40 jaar in haar land van origine vast nog vrienden en familie heeft, zoals bijvoorbeeld de mensen die nu voor haar vermeende dochter zorgen, waar zij op kan terugvallen en waarmee zij diepgaandere banden mee had/heeft dan de contacten die zij tijdens haar verblijf in België heeft uitgebouwd. In dat opzicht kan de mate van integratie in België zeker niet opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst waardoor deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene legt verder ook bewijzen voor waaruit blijkt dat ze een cursus Nederlands Tweede Taal heeft doorlopen. Op zich is het goed dat betrokkene zich geëngageerd heeft om Nederlands te leren. Echter, het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met deze bewijzen niet aan dat zij in die mate geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Voor zover betrokkene het addendum van de huurovereenkomst heeft voorgelegd als bewijs van sociale en/of culturele integratie, kan ten overvloede opgemerkt worden dat dit bezwaarlijk als een bewijs daarvan kan worden gezien. Het toont louter aan dat betrokkene de huurder is van het goed dat ze heden bewoont en dat ze dus een dak boven haar hoofd heeft. Voor zover betrokkene hiermee nog wat anders zou willen aantonen, bevatten de door haar overgemaakte stukken daarover geen uiteenzetting.

Wat betrokkene's gezinssituatie betreft, is het overduidelijk dat er geen sprake meer is van een gezinscel met de referentiepersoon. Betrokkene betwist dat zelf ook niet. Betrokkene verblijft heden op haar adres waar ook een zekere S.(...) K.(...), S.(...) M.(...) ((...)) woont. Nergens uit het administratief dossier of de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene er met deze persoon een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder hetzelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Betrokkene maakt aldus geen gewag van een persoon in België met wie zij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben, noch heeft betrokkene minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Integendeel, betrokkene's gezinsbelangen lijken zich in feite buiten België te bevinden daar betrokkene's vermeende dochter, wiens visumaanvraag om betrokkene te komen vervoegen werd geweigerd op 14.02.2025, nog in Kameroen verblijft. In die zin vormt haar gezinssituatie in België dan ook geen beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Ten slotte wat haar economische situatie betreft, blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene sedert 09/2023 tewerkgesteld is bij V.(...) (C.) als arbeider. Zelfs stelt betrokkene dat ze reeds sedert 2021 voor

Colruyt werkt en dat ze heden teamleider is, maar dit kan niet blijken uit de voorgelegde stukken daar haar loonfiches, arbeidscontract en jaarlijkse individuele rekening allen vermelden dat ze pas in dienst trad op 04.09.2023 en heden tewerkgesteld is als ouvrier (arbeider). Het is zonder meer positief te noemen dat betrokkene economisch participeert en zodoende vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Echter is betrokkene nu iets meer dan 1,5 jaar actief bij V.(...) en is ze dus nog niet zo lang tewerkgesteld bij dit bedrijf dat zou moeten blijken dat zij in die mate deel uitmaakt van het bedrijf dat haar aanwezigheid onmisbaar zou zijn. Evenmin kan blijken dat haar afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf of dat zij een knelpuntberoep bekleedt. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de reglementaire bepalingen. Deze beslissing belet haar dat niet. In het kader van onderhavige beslissing kan echter niet blijken dat haar economische situatie van die aard is dat het een behoud van haar verblijfsrecht rechtvaardigt gelet op het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven, de eerder beperkte verblijfsduur in België in vergelijking met haar leeftijd en de solide bindingen die zij heeft met haar land van oorsprong. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen: *"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."*

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 3 juni 2025 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat er door verweerder geen nota met opmerkingen werd ingediend en dat het administratief dossier slechts op 30 juni 2025 ter griffie werd neergelegd. Woensdag 11 juni 2025 was echter de laatste nuttige dag om het administratief dossier te bezorgen. Het administratief dossier werd dus laattijdig neergelegd.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet heeft de laattijdige neerlegging van het administratief dossier tot gevolg dat *"de door verzoekende partij vermelde feiten als bewezen (worden) geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert deze grief als volgt:

"1. Considérant, que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre

l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure

d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause ». (C.E., 23 février 1996, n° 58.328)

Que ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

4. Considérant que l'article 42quater de la loi du 15/12/1980 dispose que :

« §1er. Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

(...)

4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous [4 ...]4, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune;

(...)

§ 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

(...)

4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, lorsque le membre de famille démontre avoir été victime de violences dans la famille ainsi que de faits de violences visés aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal, dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa

1er, 1° ou 2°; et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions ».

Considérant que les violences subies par la requérante n'ont pas été analysées avec la minutie nécessaire par la partie adverse, dans le cadre de son analyse relative à l'exception prévue à l'article 42quater, §4, 4° de la loi du 15.12.1980.

Considérant qu'il y a lieu d'annuler la décision en conséquence.

5. Considérant, en première branche, que la décision attaquée considère à tort que la requérante a uniquement envoyé des emails en date du 19.12.2024, du 15.01.2025 et du 20.01.2025, sans prendre en considération les éléments contenus dans l'email daté du 05.03.2025.

5.1. La décision attaquée liste les documents qui lui ont été envoyés par le conseil de la requérante de la manière suivante :

Il y avait pourtant lieu que la partie adverse prenne en considération les informations envoyées dans l'email du 05.03.2025 pour que la décision attaquée soit adéquate.

La requérante joint à cet égard la preuve de l'envoi en date du 05.03.2025 de son email à la partie adverse (pièce 3), contenant deux pièces : une lettre destinée à l'Office des étrangers (pièce 4) et une fiche d'information rédigée par l'Inspecteur D.(...) R.(...), datée du 04.07.2021 (pièce 5).

Il y a lieu de mentionner à cet égard que les autres emails datés du 19.12.2024, du 15.01.2025 et du 20.01.2025 avaient été envoyés à la même adresse que le mail daté du 05.03.2025, à savoir : gh.verblijf40@ibz.fgov.be.

Il y a également lieu de souligner le fait que la décision attaquée a été prise en date du 10.04.2025, soit plus d'un mois après l'envoi, en date du 05.03.2025, des dernières informations par le conseil de la requérante à la partie adverse.

Cette dernière était donc tenue de prendre en considération les éléments qui étaient en sa possession au moment de la prise de décision, quod non.

5.2. En tant que telle, la décision attaquée ne reflète pas une analyse minutieuse des éléments présentés par la requérante pour justifier le fait qu'il ne soit pas mis un terme à son droit de séjour.

Au contraire, elle est le reflet d'une décision stéréotypée qui ne prend pas en considération l'intégralité des éléments du dossier et n'analyse pas les éléments tendant à démontrer l'existence de violence de la part de Monsieur B.(...) vis-à-vis de la requérante.

Le courrier du 05.03.2025 contenait à cet égard les informations suivantes :

"2. In bijlage vindt u een informatiefiche opgemaakt door de politie zone Zennevallei op 04.07.2021.

Uit dit fiche blijkt dat Mevrouw N.(...) contact had genomen met de politiediensten op 04.07.2021 om een gezinsconflict met geweld te vermelden:

"HUISELIJKE MOEILIKHEDEN / GEZINSCONFLICT MET SLAGEN – GEWELD

Op: 04/07/2021 - 23:50 uur

(...)

Melder:

N.(...) A.(...), C.(...) °(...)

Melding van 04/07/2021 om 23:52 uur:

Haar partner heeft haar beschuldigt en zo, nu is hij alles kort klein aan t slaan.

Melding van 04/07/2021 om 23:53 uur: hij is nu vertrokken, maar weet niet wanneer hij gaat terugkeren, meldster is bang van hem.

Beschrijving tussenkomende ploeg van 04/07/2021 om 01:35 uur:

Het gaat al jaren niet goed tussen het koppel. De man brengt al meer dan twee jaar de nacht elders door. Deze avond is er een discussie ontstaan omdat de broer van haar daar was. Hierbij heeft hij een bloempot stuk geslagen en het wasrekje omgesmeten. Wij hebben meldster de boodschap mee gegeven dat indien de relatie over is zij het wettelijk samenwonen kunnen opzeggen en elk hun eigen weg moeten gaan. Man is niet meer ter plaatse wanneer onze diensten ter plaatse worden gevraagd. Indien hij terug keert raden we haar aan terug onze diensten te bellen".

3. Dit informatiefiche beschrijft slechts de gebeurtenissen van één avond, te midden van tientallen andere. Zoals blijkt uit deze informatieblad, was mevrouw N.(...) bang van de heer B.(...) en ze heeft geen andere keuze gehad dan hun samenwoning te beëindigen.

Door dit document bewijst Mevrouw N.(...) dat ze slachtoffer is geworden door huiselijk geweld in de zin van artikel 42 quater, §4, 4° van de Vreedelingenwet".

Pourtant, plutôt que d'expliquer pourquoi cette fiche d'information rédigée par un Inspecteur de police n'était pas susceptible de constituer une preuve des violences qu'elle a subies, la partie adverse omet totalement de prendre en considération ces informations et conclut, à l'inverse, qu'aucun document probant ne lui a jamais été envoyé par le conseil de la requérante :

« De advocaat van betrokkene vermeldt in zijn begeleidend schrijven van 19.12.2024 dat betrokkene het slachtoffer is geweest van familiaal geweld en dat zij volop bezig is met het verzamelen van bewijsmateriaal. In zijn volgend begeleidend schrijven van 15.01.2025 herhaalt de advocaat deze stelling en vermeldt hij verder dat betrokkene tweemaal naar de politie is geweest waar er informatiefiches zouden zijn opgemaakt en dat betrokkene een kopie zal overmaken van zodra ze deze heeft ontvangen. Er werden echter nooit concrete stukken binnengebracht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene effectief het slachtoffer werd van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. Bovendien is het opmerkelijk dat betrokkene in haar eigen verklaring die ze indiende via haar advocaat op 15.01.2025 geen gewag maakt van een dergelijke schrijvende situatie. Gezien betrokkene ruimschoots de tijd heeft gekregen om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen en er zelfs geen begin van bewijs werd voorgelegd, is het redelijk te stellen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is".

Cette motivation démontre manifestement que la partie adverse n'a pas analysé les éléments contenus dans l'email du 05.03.2025 et n'a pas analysé la fiche d'informations de police qui lui a été transmise.

En l'absence d'une prise en considération de ces éléments, la partie adverse a fait montre d'un défaut de minutie dans le cadre de sa prise de décision.

Or, le Conseil d'Etat a déjà jugé que : « le devoir de minutie, qui ressortit aux principes de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (CE, arrêt n°192484, 21 avril 2009).

Il est manifeste qu'en l'absence de prise en considération des éléments contenus dans l'email du 05.03.2025, la partie adverse a manqué à son devoir de minutie et a rendu une décision stéréotypée et inadéquate .

En l'absence de motivation adéquate, la partie adverse a violé l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Elle a également violé l'article 42quater, §4, 4° de la loi du 15.12.1980 en ce qu'elle n'a pas correctement analysé les violences qui ont été subies par la requérante.

La première branche du moyen est partant fondée."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster het schrijven van de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2024 waarin zij wordt verzocht om bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie, een bewijs van verzending van een e-mail gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 maart 2025, een brief van haar raadsman gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken en een informatiefiche opgesteld door eerste hoofdinspecteur D.R. van politiezone Zennevallei (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de bestreden beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.4. Uit de beschikbare gegevens in het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster sedert 17 maart 2022 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van wettelijk geregistreerde partner van een Unieburger (F-kaart). Op 5 december 2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig beëindigd. Op 13 september 2024 verzocht de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §5, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister

concludeerde dat *“(g)ezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen (...) het niet inhumain (lijkt) het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen”*.

3.5. De bestreden beslissing stelt dus een einde aan verzoeksters verblijf. In deze beslissing wordt met betrekking tot de uitzondering op de beëindigingsgrond uit artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet omwille van *“bijzonder schrijnende situaties”*, zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“(…)”

Ten slotte wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: De advocaat van betrokkene vermeldt in zijn begeleidend schrijven van 19.12.2024 dat betrokkene het slachtoffer is geweest van familiaal geweld en dat zij volop bezig is met het verzamelen van bewijsmateriaal. In zijn volgend begeleidend schrijven van 15.01.2025 herhaalt de advocaat deze stelling en vermeldt hij verder dat betrokkene tweemaal naar de politie is geweest waar er informatiefiches zouden zijn opgemaakt en dat betrokkene een kopie zal overmaken van zodra ze deze heeft ontvangen. Er werden echter nooit concrete stukken binnengebracht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene effectief het slachtoffer werd van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. Bovendien is het opmerkelijk dat betrokkene in haar eigen verklaring die ze indiende via haar advocaat op 15.01.2025 geen gewag maakt van een dergelijke schrijnende situatie. Gezien betrokkene ruimschoots de tijd heeft gekregen om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen en er zelfs geen begin van bewijs werd voorgelegd, is het redelijk te stellen dat art. 42^{quater}, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.”

3.6. De gemachtigde van de minister geeft in zijn beslissing aan dat verzoekster als reactie op zijn uitnodiging van 13 september 2024 documenten overmaakte op 19 december 2024, op 15 januari 2025 en op 20 januari 2025.

3.7. Verzoekster oppert in haar enig middel dat zij ook op 5 maart 2025 bijkomende documenten overmaakte aan de verwerende partij. Deze stukken hadden betrekking op de uitzonderingsgrond zoals voorzien door het hierboven geciteerde artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeksters raadsman zou meer bepaald een brief en een informatiefiche, opgesteld door de politie van zone Zennevallei op 4 juli 2021, hebben toegevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). Zij voert aan dat in de bestreden beslissing geheel ten onrechte geen rekening werd gehouden met deze documenten en dat dit blijkt geeft van een onzorgvuldigheid. De gemachtigde van de minister concludeert volgens haar dan ook foutief dat zij *“nooit concrete stukken (heeft) binnengebracht waaruit zou moeten blijken dat betrokkene effectief het slachtoffer werd van geweld in de familie noch van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398, tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek”*.

3.8. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend met een repliek op de kritiek van verzoekster. De Raad brengt voorts in herinnering dat de laattijdige neerlegging van het administratief dossier tot gevolg heeft dat de door verzoekende partij vermelde feiten bewezen worden geacht *“tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn”*. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat het kennelijk onjuist zou zijn dat de raadsman van verzoekster op 5 maart 2025 bijkomende documenten overmaakte waaruit zou kunnen blijken dat zij mogelijk het slachtoffer was van intra-familiaal geweld zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §4, 4°, van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de documenten die op 5 maart 2025 werden overgemaakt. Verzoekster kan derhalve worden bijgetreden waar zij meent dat de beslissing op dit punt is behept met een onzorgvuldigheid.

3.9. Verzoekster heeft aannemelijk gemaakt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 april 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN